Den redan på 1600-talet blott fragmentariska inskriften fanns på en sten »i samma gärde» som U 32 (Bureus), »sammastädz westan före» (Hadorph). Vad som återstod var blott den nedre vänstra delen av en svårt skadad runsten. Numera är även detta stycke förkommet.

Inskrift (enligt B 298):

... on : au - mfast
5 10

Bureus har läst: **... g - u - mfast**. 3—10 är säkerligen namnet *Holmfastr*, om i nom. eller i ack. kunna vi ej avgöra.

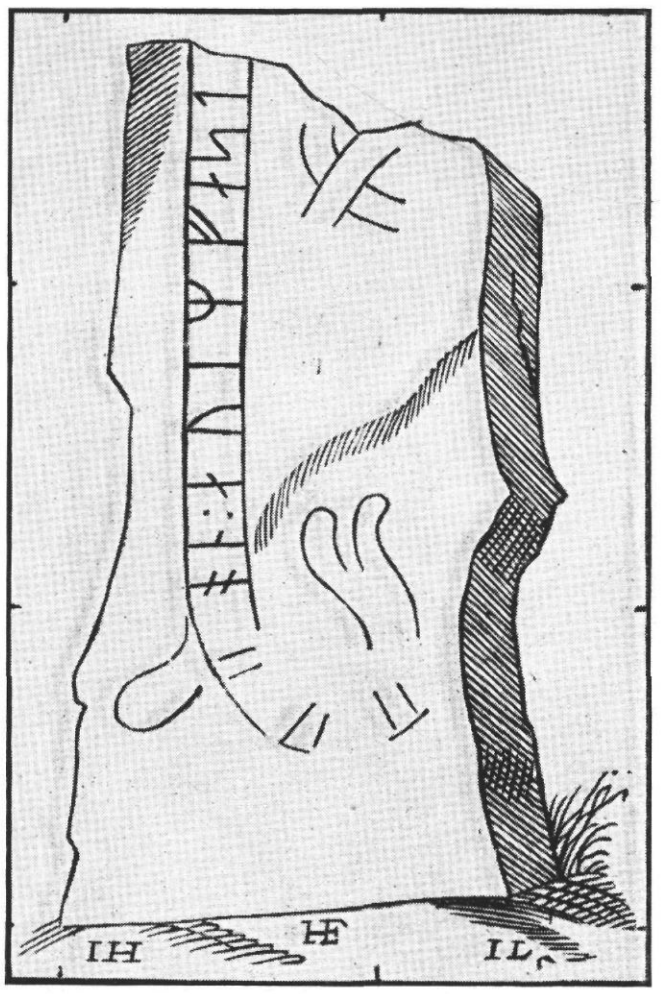

Fig. 26. U 33. Stockby, Sånga sn. Efter B 298.

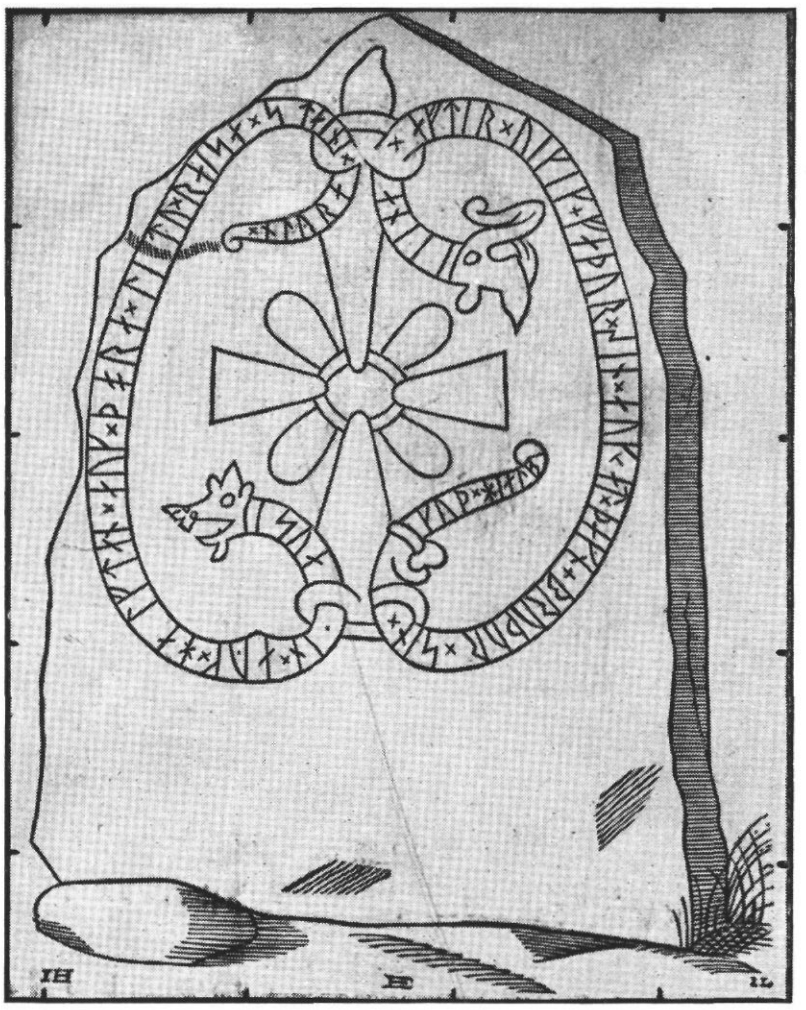

Fig. 27. U 34. Sundby, Sånga sn. Efter B 299.

34. Sundby, Sånga sn.

Pl. 18.

Litteratur: B 299, L 347, D 2: 64. — J. Hadorph, Färentuna Häradz Runestenar (1680), n:r 4; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 238; O. Celsius, SR 1, s. 4; J. E. Arenius, De Antiquitatibus Insulæ Feringsöensis (diss., (1751), s. 16; V. Dahlgren, Färentuna härad, 1851 (ATA), s. 15; UFT h. 2 (1872), s. 63, h. 5 (1876), s. 116; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 59, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Leitz, träsnitt (hos Hadorph a. a., Peringskiöld a. a., B 299); Dybeck a. a.; Brate 1901 (ATA).

Runstenen står i Sundby södra gärde, omkring 40 m. från det utloppsdike, som bildar ägogräns mellan Sundby och Svartsjö djurgård. Avståndet till U 36 är ungefär 100 m. — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Södertelge»; i beskrivningen: »på ängen SSO om Sundby, tvenne».

Hadorph betecknar platsen som »Sundby Stran vthom Diuregården», Peringskiöld som »Sundby ägor», *Bautil* som »Smedby ägor» (!).

Blågrå sten, mycket skiftande i färgen. Höjd 2,10 m., bredd (över korsmitten) 1,67 m. Den ristade ytan är skrovlig. Ristningen är i allmänhet grund och delvis mycket otydlig. Särskilt gäller detta om det högra rundjurets huvud.

Inskrift:

suain × auk × halftan × auk × þora × litu × raisa × stain -ina × aftir × uikik × foþur sin × auk × at × þagn × bruþur × sin × kuþ × hialbi at þaira

Svæinn ok Halfdan ok Þora letu ræisa stæin þenna æftiʀ Viking, faður sinn, ok at Þegn, broður sinn. Guð hialpi and þæiʀa.

»Sven och Halvdan och Tora läto resa denna sten efter Viking, sin fader, och efter Tägn, sin broder. Gud hjälpe deras ande.»

Till läsningen: Vid inskriftens början intet skiljetecken. 66 **g** har en grund prick, som troligen är huggen. Icke stungna äro 24, 57, 75 **i**, 77 **k**. Av runan 37 finns endast övre delen av hst i behåll; de följande 38—40 **ina** tydliga. 52 **o** säkert; nedre bst tydlig, men även den övre bör anses säker. Efter 55 **r** intet sk. 62—63 **at** skadat; av **a** finns dock h. bst, av **t** likaså h. bst i behåll. 86 **a** tydligt, av 87 **t** hst och h. bst tydliga. 88 **þ**: bst mycket svag, 89 **a** med bst endast t. h., 90—92 **ira** tydligt. — Hadorph och Leitz: 7 **y**, 37—40 **-ina**, 52 **a**, 64—67 **þagn**, 86—92 **alyra**. — Arenius: 19—22 **Thor**, 37—40 **dinna**, 41 **e**, 52 **a**, 64—67 **Thafn**; 85 **i** saknas, likaså 86—92. — Dybeck: 37—40 **- ina**, 52 **a**, 64—67 **þakn** (i *UFT* felläst som **þaka**), 86—92 **alyra**. — Brate: 52 **a**, 64—67 **þagn**. Efter 77—85 **kuþ × hialbi** läser Brate »runorna på den högra ormens hals nedanför öfre slingknuten uppifrån nedåt och därpå nedifrån uppåt på vänstra ormens stjärt nedanför öfre slingknuten». På högra ormens hals (i stället för 37—40 **- ina**) : **ant × auk** (det sista ordet tecknat med en binderuna); på vänstra ormens stjärt (i stället för 86—92 **at þaira**) : **saul þaira**.

Om namnet *Halfdan* se E. Wessén, *De nordiska folkstammarna i Beowulf* (1927), s. 46; om *Vikingʀ* Sö 182, om *Þegn* Sö 237.

Sista meningen tolkas av Hadorph: »Gud hielpe Allöras ande», i *UFT*: »Gud hjelpe allas (deras) ande».

35. Svartsjö, Sånga sn.

Pl. 18, 19.

Litteratur: B 295, L 345, D 2: 62. J. Bureus, F a 6 s. 81 n:r 174 (Bureus' egen uppteckning), F a 5 n:r 361, F a 1 s. 81; M. Aschaneus, F b 18 s. 362; J. Hadorph, Färentuna Häradz Runestenar (1680), n:r 2; J. Peringskiöld, Monumenta 3, bl. 237; O. Celsius, SR 1, s. 2; J. E. Arenius, De Antiquitatibus Insulæ Feringsöensis (1751), s. 16; V. Dahlgren, Färentuna härad, 1851 (ATA), s. 14; UFT h. 2 (1872), s. 63; E. Brate, Svenska runristare (1925), s. 123, Anteckningar (ATA).

Äldre avbildningar: Leitz, träsnitt (Hadorph a. a., Peringskiöld a. a., B 295); Dybeck a. a.; Brate 1901 (ATA).

Runstenen står på en liten höjd, »Svartsjö backe», N om landsvägen, nära ekonomibyggnaderna, Ö ut från Svartsjö slott. — Platsen är utmärkt på Geologiska kartbladet »Södertelge».

Bureus anger som plats blott »Vidh Svartsiö», Aschaneus »Nordan för Suartsiöö hus opå en högd . . . versus meridionem», Hadorph »Swartsiö Gård på Trägårdzbacken», Peringskiöld (och *Bautil*) »wid Swartsiö Slott».